

Beszámoló

Az elmúlt egy év nehézségekkel járt, de egyben nagyon színessé is tudott válni és még most sincs vége.

Júniusban a Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színháznál létrehozott Életigen című előadás (rendező: Kiliti Krisztián) koreográfusa lehettem. Új szakmai és baráti kapcsolatokat alakíthattam ki, dolgozhattam jobbnál-jobb emberekkel és fejlődhettem úgy koreográfuskén, mint emberként.

Ezt követően, júliustól szabadúszóvá váltam, így a pályázati már honorárium többféleképp szolgált a szakmai fejlődésben, mint ahogyan az tervezve volt. A projektnél a szereplők számát redukáltam egyre, de a megvalósítás így is rengeteg kérdést szült. Hol lesz a helyszín? Kit kell felkeresnem? Merre induljak? Hogy fogom megoldani a szabadúszással járó újabb problémákat? Rájöttem, hogy szemszöget kell váltanom. A sors fintora, hogy a projekt megelevenedett és az élet írt számomra egy "forgatókönyvet", amely tele volt új és érdekes impulzusokkal.

Egy új város, új légtér, az új otthon keresésének folyamata indult el. Amit lehetett, megtettem egyedül. Átformált és felfrissített célokat tűztem ki. Gondolkodtam, hogy hol is lenne érdemes elindulnom. A nyár így álmodozással, ötleteléssel, tervezéssel, önelemzéssel, döntéshozatalokkal és várakozással telt.

Először vehettem részt, mint oktató a Bordás Attila által létrehozott sepsiszentgyörgyi székhelyű Contemporary Artistic Movement Platform (CAMP) rendezvényén és a csíkszeredai Moving CAMP rendezvényén is. Ezt egyfajta áttörésnek is tudnám nevezni. Az oktatás, a tudás átadása számomra mindig is egy meredekebb feladatnak tűnt. És annak a ténye, hogy nem az anyanyelvemen oldottam meg ezt a feladatot, még izgalmasabbá tette.

Az oktatáson kívül pedig rengeteget beszélhettem a kollegáimmal. Közös terveket is szőttünk. Ezért többszörösen is nyertesnek magam. Megléphettem egy olyan lépcsőfokot, amire nem

gondoltam volna, hogy lenne alkalmam megtenni. A kapcsolatrendszerem megerősödött és megreformálódott. Egy láncreakció indult el.

A nyári élmény és a tervezések után, teljes mértékben biztos voltam abban, hogy Marosvásárhelyen kell keresgélnem. Macaveiu Blankának hála, a tanítást folytathattam, igaz a korosztály és a metodika teljesen más. Lehetőséget adott számomra a táncsoportjánál tevékenykedni. Szeptemberben már a Kultúrzakuszká felosztiválra készítettünk egy kis etűdöt. Októberben segíthettem a Navarra Dance évnyitójának szervezésében, lebonyolításában. Majd a hónap végén, a nyáron eltervezett kétnapos workshop létrejöttében is részt vehettem a Transylvanian Contemporary Dance keretén belül. Rusu Andor és Young-Won Song személyében a Theater Bremen két táncosát hívtuk meg.

Novembertől pedig "berobbant" egy újabb motor. Lényegében elindult egy folyamat, ahol bizonyos időintervallumokban több színtéren is helyt állhattam.

Blanka kérésére egy új táncszínházi előadást kezdtem el megrendezni a táncsoporton belül, aminek a bemutató ideje februárban lett volna. A pandémia, a korlátozások okozta kilátástalanság és a betegségek miatt a premier új időpontja májusra került.

Ezzel párhuzamosan kezdtem el a Művészeti Egyetem, András Lóránt kezei alatt végzős koreográfia szakos hallgatóknak segédkezni, mint meghívott előadó. Ez a folyamat két komponensű, ahol a második rész nemrég kezdődött. Az első, az a tavalyi félévük, amelyben Csáth Géza novellákat adaptáltak táncszínházi előadásokká. A második, pedig a jelenlegi szemeszter, ahol a licenz vizsgáikat rendezik és koreografálják. Itt próbáltam, illetve próbálok segédkezni, mint férfi táncos, egy kicsivel tapasztaltabb előadó.

Decemberben pedig a Tompa Miklós Társulatnál koreografálhattam a Keresztes Attila által rendezett Doktor úr című előadást. Majd februárban Vizi Imrének és Macaveiu Blankának hála lehetőségem adódott a Romániai Euróvizión Dalosztivál egyik válogatóján táncolni.

Összegezve, a várakozás ezzel kapott egy dinamikát. Így egy kődarab elindult a lejtőn és egy gyors tempót vett fel. Kihívások és feladatok egymásutánjai következtek. A világvármány miatt kialakult kilátástalan helyzetek, a naponta feljövő kérdések, a munkák mennyisége mentális és fizikai fáradtságot szűlt. Valamit valamiért.

Ebben az építőjellelű hullámvasútban nagy hálával és köszönettel tartozom az ösztöndíjért. Partnerségben dolgozhatok Macaveiu Blankával és András Lóránt kezei alatt tanuló jövőbeli koreográfusoknak segíthetek. Lehetőségem van úgy alkotóként, mint előadóként mozogni és fennmaradni, itthon, Erdélyben.

A projekt átalakulása - megvalósítása

A próbafolyamat Húsvét után kezdődik. A bemutató tervezett időpontja pedig nem változott, tavasz végén - nyár elején (május 23. és június 19. között) történik meg, az egyeztetések és a próbák lehetőségeitől függően. A pályázati összeg pedig fedezi az előadás teljes költségét.

Helyszín lehetőségek: Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Underground terme, Maros

Művészegyüttes terme, Yorick Stúdió. Ez ügyben a kapcsolatfelvétel még nem kezdődött meg.

A négy szereplőre tervezett előadás, egy szereplőssé vált. A szoba berendezése megváltozott.

A tematika maradt, de a vele való foglalkozás más ívet vett fel.

Szűk tér, régi íróasztal, hokedli. Az antik irodában rendezetlenül és rendezve is rengeteg minden megtalálható (könyvek, lufik, írószerek, cukorka, cserepes növények, üvegek, poharak, festmény stb). A tér fikatív, nem tudni, hogy van-e bejárata, vagy nincs. A kellékekkel és a díszletelemekkel való játék tárháza végtelen.

Egy fiatal lány, fekete/sötétkék öltönyben, aki - mint egy gyerek -, felfedezi a körülötte levő világot, megfigyeli a tárgyakat, úgy használja őket, ahogy tudja és folyamatosan feljegyzi megfigyeléseit.

Egyedül van és az idő folyamatosan halad, ő pedig folyamatosan foglalkozik valamivel, akár van értelme, akár nincs. Egyszóval tölti az idejét, aktívan várakozik. De meddig fedezhet fel újdonságokat, meddig képes a fantáziáját kiaknázni? Megtapasztalja az egyhangúságot, az unalmat, az idő folyásának lassúságát, a semmittevést? Vége lesz ennek a folyamatnak valamikor? És ha igen, mikor és hogyan?

Lényegében a várakozás aspektusa változott. Ugyanúgy burkolva jelen van. Az előadás előrehaladtával válik egyre élesebbé. A magány, az egyedüllét, a "selfcare" kap nagyobb hangsúlyt. Nem a másokkal való viszonyokat boncolgatjuk, hanem a közvetlen tárgyi

környezettel való kapcsolatok tesszük színessé, elvonttá és reálissá is. Nem az emberek mutatnak görbe tükröt, hanem az eszközökkel való foglalkozás ad tájékoztatást a személyről.